

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21CoCsp/33/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120292463
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6120292463.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudkýň: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., o zaplatenie 3.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. SI-2Csp/64/2020-373 zo dňa 19. marca 2024, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (druhý v poradí) súd prvej inštancie I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 37, § 565 zákona č. 40/164 Zb. Občiansky zákonník v znení ku uzavretiu zmluvy (ďalej aj „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), 7 ods. 1, § 11 ods. 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného ku dňu uzavretia zmluvy, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, s poukazom aj na procesné ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3. Okresný súd vychádzal zo skutkových zistení, že Zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 01.04.2014 poskytol právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 10.600,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 139,83 eur po dobu 120 mesiacov, t.j. celkovo mal žalovaný zaplatiť sumu 16.777,43 eur. Zmluvné strany si zároveň dohodli RPMN vo výške 10,28 %, ročnú úrokovú sadzbu vo výške 8,90 %, konečnú splatnosť úveru 20.04.2024, splatnosť prvej splátky 20.05.2014 a splatnosť ďalších splátok vždy 20. dňa v mesiaci. Právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 28.01.2018 oznámil žalovanému, že ku dňu 28.01.2018 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 1.896,79 eur a zároveň ho vyzval na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. Výzva bola žalovanému zasielaná na adresu uvedenú v zmluve, avšak žalovaný si zásielku neprevzal v odbernej lehote. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.03.2018 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že banka vyhlásila ku dňu 01.03.2018 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Oznámenie bolo žalovanému zasielané na adresu v zmluve, avšak žalovaný si zásielku neprevzal v odbernej lehote. Právny predchodca žalobcu

výzvou zo dňa 18.12.2018 oznámil žalovanému, že pohľadávky banky splatná v celom rozsahu a je v omeškaní so splácaním viac ako tri mesiace, výška splatnej a nezaplátenej pohľadávky predstavuje ku dňu 18.12.2018 sumu 11.144,05 eur. Výzva bola žalovanému zasielaná na adresu uvedenú v zmluve, nebola doručená s tým, že adresát je neznámy. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0215/2019/CE postupca Slovenskou sporiteľňou, a.s. postúpil postupníkovi EOS KSI Slovensko, s.r.o. pohľadávku ku dňu 22.03.2019, ktorá mu vyplýva zo Zmluvy s číslom 5054682732 zo dňa 01.04.2014 v celosti, spolu so všetkými úrokmi a ostatným príslušenstvom. Podľa Prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok je zrejmé, že bola postúpená pohľadávka voči žalovanému vo výške istiny 11.628,81 eur, príslušenstvo celkom v sume 2.758,98 eur, rozhodujúcim dňom je 22.03.2019, tiež vyplýva dátum poslednej úhrady 27.02.2017, výška poslednej úhrady 21,25 eur a dátum zosplatnenia 01.03.2018.

4. Prvoinštančný súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že Zmluva o splátkovom úvere je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, nakoľko právny predchodca žalobcu konal v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom žalovaný mal v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka postavenie spotrebiteľa, nakoľko pri uzatváraní a plnení predmetnej Zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a z uvedeného dôvodu je na daný vzťah potrebné aplikovať všetky ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Zároveň predmetnú zmluvu posúdil podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a podľa Občianskeho zákonníka. Žalobu v celom rozsahu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Uzavretie zmluvy o úvere, výška úveru, spôsob jej splácania, suma žalovaným vykonaných úhrad a porušenie povinností žalovaného spláčať úver riadne a včas medzi stranami sporu neboli sporné. Vzhľadom na spotrebiteľskú povahu právneho vzťahu a postúpenie pohľadávky na nebankový subjekt, okresný súd ex offio skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu teda, či boli splnené podmienky v § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a rovnako či boli splnené podmienky podľa špeciálnej úpravy § 92 ods. 8 zákona o bankách. Na preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0215/2019/CE zo dňa 22.03.2019 vrátane Prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 22.03.2019. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je ustanovením špeciálnym vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia pohľadávky upravenej v § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka a jeho účelom je upraviť špeciálny režim pri postupovaní pohľadávok banky, ktorá má postavenie subjektu sui generis vzhľadom na jej špecifické oprávnenia a povinnosti vyplývajúce zo zákona o bankách. Pôvodný veriteľ (Slovenská sporiteľňa, a.s.) výzvou zo dňa 28.01.2018 oznámil dlžníkovi, že ku dňu 28.01.2022 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 1.896,79 eur a zároveň ho vyzval, aby dlžnú sumu uhradil najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy na účet uvedený vo výzve s tým, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. V takom prípade dlžník stratí výhodu splátok a pohľadávku bude potrebné uhradiť v celku. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.03.2018 pôvodný veriteľ oznámil dlžníkovi, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1. písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne, a.s. s účinnosťou od 01.01.2015 a z uvedeného dôvodu banka vyhlásila ku dňu 01.03.2018 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Pohľadávku zo zmluvy vo výške 10.068,61 eur je klient povinný uhradiť do 15 dní na číslo účtu uvedené v Oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Okresný súd konštatoval, že banka musí jednostranným právnym úkonom (výzva na zaplatenie) oznámiť spotrebiteľovi účinným spôsobom, aby tento konkrétne mal vedomosť, ku ktorej pohľadávke mieni následne dodávateľ spoplatniť celý úver v prípade, že uvedenú splátku spotrebiteľ v dodatočne stanovenej lehote neuhradí. Zo znenia ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva požiadavka konkrétneho upozornenia, určenie omeškanej splátky, ku ktorej sa uplatňované právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka týka, t. j. že dlžník nesplátil niektorú (teda nie niektoré) svoju splátku. Preskúmaním výzvy zo dňa 28.01.2018 možno konštatovať, že pôvodný veriteľ neuviedol dlžníkovi, s ktorou konkrétnou splátkou je dlžník v omeškaní. Veriteľ dlžníkovi oznámil celkovú dlžnú sumu, so splácaním ktorej bol žalovaný v omeškaní ku dňu 28.01.2018. Okresný súd jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi - výzvu zo dňa 28.01.2018 posúdil ako neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka) čo do identifikácie omeškanej splátky (podobne rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoCsp/9/2023 zo dňa 20.12.2023). Zároveň dospel k záveru, že zosplatnenie úveru bolo vykonané v rozpore so zákonom, teda nedošlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, preto pokiaľ pôvodný veriteľ postúpil predmetnú pohľadávku z úveru na žalobcu, postupoval v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože podmienkou

na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu. Okresný súd tak musel konštatovať nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Tiež dospel k záveru, že veriteľ pri posudzovaní schopnosti žalovaného spotrebiteľa splácať daný úver nepostupoval s potrebnou odbornou starostlivosťou, keď si nezabezpečil dostatok údajov o príjmoch a výdavkoch žalovaného na získanie objektívneho obrazu o jeho finančnej situácii. Veriteľ nemal preukázaný skutočný príjem žalovaného, ani jeho mesačné výdavky, ktoré sú nesporne základnými údajmi pre posúdenie schopnosti splácania úveru. Veriteľ sa obmedzil na zistenie príjmu spotrebiteľa výpisom príjmov žalovaného (č.l. 266) čo uviedol vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 27.09.2021, dopytom do Sociálnej poisťovne a dopytom do úverového registra, čo uviedol vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 12.03.2024. Pričom veriteľa vôbec nezisťoval, ani u samotného žalovaného, výplatnými páskami, výpisom z účtu, potvrdením zamestnávateľa, výšku jeho mesačného príjmu, ani jeho mesačné výdavky, počet vyživovacích povinností atď. V danom prípade veriteľ nezisťoval výdavky žalovaného, pričom iba zistenie z verejných databáz za účelom zisťovania výdavkov spotrebiteľa je podľa okresného súdu nedostatočné. K posudzovaniu schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver pristúpil veriteľ formálne a jeho postup nenaplnil účel predpokladaný ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď s odbornou starostlivosťou neposúdil schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver, pretože k tomuto posudzovaniu si nezabezpečil nevyhnutné základné informácie. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti klienta je kladený na pomer medzi jeho príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Cieľom zákonodarcu tak bolo zamedziť zadlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne uhrádzať. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Okresný súd mal za to, že veriteľ takýmto spôsobom nepostupoval (keď posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver bez zistenia riadnych údajov o jeho výdavkoch a bez predloženia dokladov o jeho príjmoch a výdavkoch), čím hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti stanovené v § 7 ods. 1 o spotrebiteľských úveroch. V prípade hrubého porušenia povinnosti (§ 7 ods. 1) sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch) a zároveň veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie celého spotrebiteľského úveru (obdobne rozsudok Krajský súd v Trnave sp. zn. 11Co/2/2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/171/2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9CoCsp/77/2020). Dôsledkom toho, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou (§ 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch) je, že nebol oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, v dôsledku čoho právny úkon, ktorým veriteľ jednostranne vyhlásil predčasnú splatnosť daného spotrebiteľského úveru, je pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom, ktorý je neúčinný a keď následne prišlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu, k postúpeniu pohľadávky prišlo v rozpore so zákonom, čo má za následok v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatnosť právneho úkonu postúpenia a žalobca sa účinne nestal veriteľom pohľadávky. Žalobca preto nie je aktívne vecne legitimovaný v danom spore (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24CoCsp/20/2023). Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, okresný súd žalobu zamietol a už neposudzoval ďalšie skutočnosti, ktoré vyplývali zo záverov rozhodnutia odvolacieho súdu.

5. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 396 CSP, a úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko z obsahu spisu zistil, že mu žiadne trovy konania nevznikli.

6. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, s návrhom na zmenu vyhovením žalobe a priznaním nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Argumentoval tým, že sa nestotožňuje s právnym posúdením veci okresným súdom, v zmysle ktorého ak žalobca vyhlásil, že právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 01.03.2018, pričom splátka, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti nebola vo výzve v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka presne špecifikovaná, tak uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka nebolo platné z dôvodu neurčitosti tohto právneho úkonu (súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal najmä na to, že podľa jeho názoru je splátku, pre ktorú dochádza k zosplateniu vo výzve v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka potrebné špecifikovať). Zo strany veriteľa nedošlo pri uplatnení práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti. V konaní bolo riadne preukázané, že možnosť zosplatenia úveru bola medzi postupcom a žalovaným dohodnutá, čo napokon nemal za sporné ani okresný súd. Bolo preukázané, že žalovaný bol preukázaný v omeškaní so zaplatením splátok aspoň tri mesiace, pričom bolo zároveň

preukázané, že postupca upozornil žalovaného v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka (podaním zo dňa 28.01.2018). Je zrejme, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 02.03.2018, právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 5Cdo/224/2021, sp. zn. 4Cdo/132/2021, sp. zn. 7Cdo/26/2023, sp. zn. 6Cdo/87/2023, sp. zn. 1Cdo/148/2022) pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.11.2017 (t. j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu troch mesiacov a pre ktorej nezaplatenie mohol ako jedinej (!) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru) a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ (žalovaný) bol nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornený (podaním zo dňa 28.01.2018). Špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu by bola, prihliadnuc na citované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nadbytočná, keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky, teda veriteľ si nemôže „vybrať“ pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje, ako nesprávne uzatvoril súd prvej inštancie (rozhodnutie sp. zn. 1Cdo/123/2022). Určenie, pre nezaplatenie ktorej konkrétne určenej splátky nastalo zosplatenie dlhu, je právnym posúdením, t.j. výhradne na posúdení súdu a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť, čo napokon aj bezpochyby urobil. Závery okresného súdu sú tak v priamom rozpore s procesným kódexom a napokon aj vykonaným dokazovaním v konaní (uznesenie sp. zn. 5Cdo 196/2009). Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane konštatoval, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95, IV. ÚS 108/2010), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). K tvrdeniu okresného súdu o neurčitosti výzvy v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a teda jej klasifikácie ako neplatného právneho úkonu v zmysle ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka ohľadom toho, že obsahom tejto písomností má byť špecifikovaná omeškaná splátka, pre ktorú sa rozhodol veriteľ zosplatiť úver, žalobca poukazuje aj na aktuálnu rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27CoCsp/1/2024, uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 26CoCsp/1/2023, uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25CoCsp/2/2023, uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16CoCsp/2/2023, rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoCsp/17/2022, 5CoCsp/49/2021 a 6CoCsp/12/2021, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17CoCsp/7/2023. Žalobcovi nie je zrejme z akých zákonných ustanovení si okresný súd túto „domnelú povinnosť“ vytvoril. Nestotožňuje sa s právnym posúdením veci okresným súdom, že právny predchodca žalobcu pred vstupom do zmluvného vzťahu so žalovaným neskúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver, že postupca nemal preukázaný skutočný príjem žalovaného, ani jeho mesačné výdavky, ktoré sú podľa súdu nesporne základnými údajmi pre posúdenie schopnosti splácania úveru. Na podklade toho mal okresný súd za to, že postupca zjavne nekonal s odbornou starostlivosťou, ale naopak tieto svoje povinnosti porušil, čím boli podľa okresného súdu naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch prvá veta, t. j. že nebol oprávnený od žalovaného vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, čím je predčasné zosplatenie neplatným právnym úkonom bez akýchkoľvek právnych účinkov. Postupca teda nemohol postúpiť tzv. „živý úver“ a konal v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách, ako aj v rozpore s § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver (t. j. pri posudzovaní bonity) bola zachovaná. Pri posúdení bonity žalovaného boli do úvahy vzaté všetky dostupné informácie, vrátane údajov zo spoločného bankového/úverového registra, ako aj údaje z dopytu do sociálnej poisťovne. Výsledkom daného posúdenia schopnosti žalovaného splácať úver bol jednoznačný záver o platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať daný úver. Žalobca už vo vyjadrení zo dňa 11.03.2024 poukazoval na to, že postupca postupoval s odbornou starostlivosťou a skúmal schopnosť žalovaného splácať úver, pričom vo svojom vyjadrení uviedol, že „Veriteľ overil príjem spotrebiteľa vo výške 588,- eur dopytom v Sociálnej poisťovni dňa 28.03.2014 s pozitívnym výsledkom. Uvedené preukazuje aj dňa 27.09.2021 predložený výpis z účtu žalovaného. Veriteľ ďalej overil dopytom do úverového registra výšku existujúcich záväzkov spotrebiteľa, kde zistil mesačné úverové splátky vo výške 151,- eur. V rámci výdavkov bral veriteľ do úvahy životné minimum vo výške 198,- eur, nakoľko spotrebiteľ uviedol rodinný stav slobodný a neuviedol žiadne vyživované dieťa. Výpočet disponibilného zostatku z príjmu bol teda realizovaný nasledovne: 588,- eur (príjem) – 151,- eur

(existujúce záväzky) – 198,- eur (paušálna suma výdavkov) = 239,- eur. Disponibilný zostatok je vyšší ako splátka schvaľovaného úveru.“ Žalobca predložil doklad o skúmaní bonity spotrebiteľa, z ktorého vyplývala jeho schopnosť predmetný úver splácať i po odpočítaní aktuálnych záväzkov a životných nákladov (výpočet primárnej návratnosti), pričom uvedené žalovaný po celý čas nerozporoval (ide o nesporné skutkové tvrdenia v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP). Právny predchodca žalobcu pri poskytnutí úveru posudzoval výšku príjmu žiadateľa ako aj aktuálnu úverovú zaťaženosť, rodinný stav a vzal do úvahy i dobu trvania zmluvy a informatívny účel poskytnutia úveru. V konaní bolo riadne preukázané, že pôvodný veriteľ pred uzavretím Zmluvy posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať úver, a to aj s ohľadom na rozsah právnej úpravy posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver v čase uzatvárania Zmluvy. Uvedené skutočnosti podľa názoru žalobcu jednoznačne potvrdzujú záver o zachovaní odbornej starostlivosti veriteľa pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver (s ohľadom na dobu, druh, účel úveru a príjem žiadateľa), pričom nad rámec vyžadovaný § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ preveril aj údaje z úverového registra, z ktorého sa oboznámil s reálnymi záväzkami spotrebiteľa, pričom zistil, že tie sú spolu vo výške mesačnej splátky 151,- eur a po prirátaní splátky novoposkytnutého úveru (139,83 eur a odrátaní nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb mal postupca za preukázané, že žalovaný bude disponovať aj po poskytnutí úveru dostatočnou finančnou rezervou (vo výške 99,08 eur), a preto nemožno mať pochyb o tom, že postupca pristupoval ku skúmaniu spotrebiteľa splácať poskytnutý úver s odbornou starostlivosťou. Žalovaný navyše skutkové tvrdenia žalobcu počas celého konania nepoprel, a teda ich bolo potrebné považovať za nesporné v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP. Právny predchodca žalobcu pri skúmaní schopnosti splácať úver postupoval v súlade so zákonom a s odbornou starostlivosťou dostatočne preskúmal bonitu žalovaného. Žalobca preto považuje za preukázané, že neboli splnené podmienky porušenia povinnosti, nakoľko si právny predchodca žalobcu svoju povinnosť preveriť bonitu dlžníka dostatočne splnil (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoCsp/24/2023, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/34/2023, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8CoCsp/23/2023, uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/19/2021, uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/20/2021, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/233/2019). Pôvodný veriteľ disponoval pred poskytnutím úveru dostatočnými a overenými informáciami, na základe ktorých bol schopný získať objektívny obraz o finančnej situácii žalovaného a jeho schopnosti predmetný úver splácať, a preto je názoru, že pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta dostatočne. Za preukázané považuje žalobca, že postupca postupoval v rámci predzmluvných vzťahov s odbornou starostlivosťou a k porušeniu ust. § 7 ods. 1 v spojení s ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nedošlo. Postupca, resp. žalobca náležite tvrdil skutkové tvrdenia a tieto boli v konaní pred okresným súdom aj riadne preukázané listinnými dôkazmi – dopyt do úverového registra, dopyt do sociálnej poisťovne a informácie o rodinnom stave (listinou označenou ako „výpočet primárnej návratnosti“). Pred poskytnutím spotrebiteľského úveru bola bonita žalovaného náležité skúmaná, čím nemohlo dôjsť ani k porušeniu podmienok v ust. § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa žalobcu nemožno dôjsť k záveru, že postupca nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a nemohol platne postúpiť pohľadávku, čím nemožno dôjsť k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný.

7. Žalovaný odvolanie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto postupom podľa § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie (I. a II. výrok) potvrdil.

9. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola požiadavka žalobcu na zaplatenie sumy 3.000,- eur, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.000,- eur od 23.3.2019 do zaplatenia.

10. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 2Csp/64/2020-283 zo dňa 3.3.2022 (prvý v poradí, ktorým bola žaloba zamietnutá) uznesením č. k. 10CoCsp/7/2023-344 zo dňa 28.11.2023 zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Prvoinštančnému súdu uložil opätovne rozhodnúť o celom nároku žalobcu, skúmať aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a za tým účelom splnenie podmienok platného postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu, ako aj splnenie podmienok pre platnosť predčasného zosplatnenia úveru, a to s prihliadnutím na § 11 ods. 2 prvú vetu v spojení s § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 92 ods. 8 zákona o bankách) a § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, po zohľadnení a riadnom vyhodnotení založených listinných dôkazov, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP. Dbáť na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil.

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak I. výrokom žalobu zamietol (suma 3.000,- eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.000,- eur od 23.3.2019 do zaplatenia), II. (závislým) výrokom žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

12. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa (s dôrazom na záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, z dôvodu zosplatnenie úveru vykonaného v rozpore so zákonom) i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku, keď nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobcu, odvolací súd považuje za podstatné uviesť nasledovné:

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 zo dňa 26. februára 2010). Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 4/2009).

14. Z obsah spisu vyplýva, že Zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 01.04.2014 poskytol právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 10.600,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 139,83 eur po dobu 120 mesiacov, t.j. celkovo mal žalovaný zaplatiť sumu 16.777,43 eur. Zmluvné strany si zároveň dohodli RPMN vo výške 10,28 %, ročnú úrokovú sadzbu vo výške 8,90 %, konečnú splatnosť úveru 20.04.2024, splatnosť prvej splátky 20.05.2014 a splatnosť ďalších splátok vždy 20. dňa v mesiaci. Právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 28.01.2018 oznámil žalovanému, že ku dňu 28.01.2018 je v omeškani so splácaním pohľadávky banky vo výške 1.896,79 eur a zároveň ho vyzval na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. Výzva bola žalovanému zasielaná na adresu uvedenú v zmluve, avšak žalovaný si zásielku neprevzal v odbernej lehote. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.03.2018 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že banka vyhlásila ku dňu 01.03.2018 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Oznámenie bolo žalovanému zasielané na adresu v zmluve, avšak žalovaný si zásielku neprevzal v odbernej lehote. Právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 18.12.2018 oznámil žalovanému, že nakoľko je pohľadávka banky splatná v celom rozsahu a je v omeškani so splácaním viac ako tri mesiace, výška splatnej a nezaplatennej pohľadávky predstavuje ku dňu 18.12.2018 sumu 11.144,05 eur. Výzva bola žalovanému zasielaná na adresu

uvedenú v zmluve, nebola doručená s tým, že adresát je neznámy. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0215/2019/CE postupca Slovenskou sporiteľňou, a.s. postúpil postupníkovi EOS KSI Slovensko, s.r.o. pohľadávku ku dňu 22.03.2019, ktorá mu vyplýva zo Zmluvy s číslom 5054682732 zo dňa 01.04.2014 v celosti, spolu so všetkými úrokmi a ostatným príslušenstvom. Podľa Prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok je zrejmé, že bola postúpená pohľadávka voči žalovanému vo výške istiny 11.628,81 eur, príslušenstvo celkom v sume 2.758,98 eur, rozhodujúcim dňom je 22.03.2019, tiež z nej vyplýva dátum poslednej úhrady 27.02.2017, výška poslednej úhrady 21,25 eur a dátum zosplatnenia 01.03.2018.

15. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Súd prvej inštancie vyhodnotil právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným za spotrebiteľský, keďže citoval ust. § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 psím. a), b) zákona o spotrebiteľských úveroch.

17. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

18. Podľa § 37 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

19. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

20. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

21. Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

22. Podľa § 525 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

23. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu 87ac) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. 87ad) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu 18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

25. V prejednávanej veci súd prvej inštancie dôvodne pristúpil najprv k posudzovaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Jednou z prvých otázok, ktoré rieši súd v civilnom sporovom konaní, je otázka, či ten, kto podal žalobu, je v spore aktívne legitímovaný. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jedna zo strán sporu nositeľkou určitého hmotnoprávneho oprávnenia (je aktívne legitímovaná) a na druhej strane sporu spočíva určitá hmotnoprávna povinnosť (je pasívne legitímovaná). Nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) vedie vždy k zamietnutiu žaloby meritórnym rozhodnutím. Otázkou, kto je v tom-ktorom prípade aktívne a pasívne vecne legitímovaný, musí súd riešiť vždy skôr než pristúpi k riešeniu otázky existencie alebo neexistencie nároku. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamieta.

26. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva a má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009).

27. V danom prípade žalobca žiada od žalovaného zaplatiť pohľadávku, ktorej pôvodným veriteľom bola banka, ktorá svoju pohľadávku voči žalovanému ako spotrebiteľovi (vzniknutú zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý zosplatnila) bez jeho súhlasu postúpila na žalobcu, t. j. na nebankový subjekt.

28. Postup súdu prvej inštancie, v rámci ktorého preveroval, či banka bola oprávnená vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, bol správny a zároveň nevyhnutný pre ustálenie konečného záveru, či zmluva o postúpení pohľadávky je platná a či je žalobca v konaní aktívne vecne legitímovaný. V preskúvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že žalobca v konaní nie je aktívne vecne legitímovaný z dôvodu, že vyhlásenie predčasnej splatnosti je pre neurčitosť (neuvedenie splátky, pre omeškanie ktorej došlo k tomuto vyhláseniu) neplatné a zároveň, že veriteľ nebol oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, teda k postúpeniu pohľadávky došlo v rozpore so zákonom (neplatnosť právneho úkonu postúpenia).

29. V priebehu prvoinštančného konania sa okresný súd venoval zosplatneniu úveru. Vysvetlil, že v danom prípade nedošlo k platnému zosplatneniu úveru v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka právnym predchodcom žalobcu (ku dňu 01.03.2018) a teda nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, došlo k postúpeniu nesplatennej pohľadávky v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách, teda žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu v danej veci. Prvoinštančný súd postupoval správne, ak zohľadnil obsah dôkazov, konkrétne výzvu podľa § 53 ods. 9 (zo dňa 28.01.2018 na č.l. 149), pričom tento právny úkon a následne zosplatnenie úveru (zo dňa 02.03.2018 na č.l. 35) sú úkony, pri ktorých sa predpokladá ich platnosť a výklad týchto úkonov sa aplikuje v prospech ich platnosti. Výzvou zo dňa 28.01.2018 na zaplatenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že ku dňu 28.01.2018 je v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 1.896,79 eur, žiadal dlžnú sumu uhradiť najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy a je v nej konštatované, že v prípade jej neuhradenia bude vyhlásená mimoriadna splatnosť pohľadávky. Aj podľa odvolacieho súdu z tohto podania (č.l. 149) nie je jednoznačne zistiteľné, pre ktorú splátku mieni právny predchodca žalobcu postupovať podľa § 565 Občianskeho zákonníka a vyhlásiť úver za predčasne splatný. Z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.03.2018 vyplýva, že listina bola vyhotovená dňa 02.03.2020, pričom ku dňu 01.03.2020 nastáva podľa rozhodnutia právneho predchodcu žalobcu mimoriadna splatnosť celého úveru a žiada vrátiť celú dlžnú sumu vo výške 10.068,61 eur. Z obsahu

tejto listiny je zrejme, že ide o písomný jednostranný prejav veriteľa voči dlžníkovi, avšak z listiny tiež nevyplýva, pre ktorú splátku dochádza k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka. K uvedenému odvolací súd poukazuje na to, že takéto skutkové tvrdenie nie je uvedené ani v žalobe, iba v podaní (odvolanie zo dňa 19.4.2022 na č.l. 291) žalobca uviedol, že právny predchodca žalobcu uplatnil právo v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.02.2018.

30. Vo vzťahu k plneniu zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, je ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka o strate výhody splátok modifikované ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V citovanom ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka sa spresňujú (a aj sprísňujú) podmienky zosplatnenia záväzkov zo spotrebiteľských zmlúv (akou je v zmysle ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj predmetná zmluva o úvere) a podľa tejto úpravy dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z ust. § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky zo strany spotrebiteľa. Toto právo možno uplatniť iba za podmienky, že spotrebiteľ bol naň upozornený aspoň v lehote 15 dní.

31. Presné špecifikovanie splátky, s ktorou je dlžník v omeškaní a pre nezaplatenie ktorej plánuje veriteľ pristúpiť k zosplatneniu úveru vo výzve pred zosplatnením, má pre spotrebiteľa veľký význam, pretože zaplatením tejto splátky (a žiadnej inej) v stanovenej lehote odvráti spotrebiteľ zosplatnenie úveru. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, že v prípade neoznačenia tejto splátky veriteľom, je spotrebiteľ povinný sám si vyvodiť, resp. vypočítať, pre nezaplatenie ktorej splátky chce alebo môže veriteľ úver zosplatiť, najmä ak je spotrebiteľ v omeškaní s väčším počtom splátok a ak mu bolo zasielaných viac výziev na zaplatenie (ako v tu prejednávanom prípade).

32. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.6.2024 uviedol, že: „Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený.“

33. Omeškaná splátka teda musí byť presne označená nielen vo výzvach na zaplatenie dlžnej sumy pred zosplatnením, ale aj v samotnom vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, v opačnom prípade nie je možné overiť dodržanie zákonných lehôt a postupu, ktorý mal predchádzať vyhláseniu predčasnej splatnosti celého úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Ak vyhlásenie o predčasnej splatnosti úveru takýto údaj neobsahuje, jedná sa o právny úkon neurčitý.

34. S ohľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu, ktorý jednostranný právny úkon právneho predchodcu žalobcu – výzvu zo dňa 28.01.2018 posúdil ako neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť (§ 37 Občianskeho zákonníka). Hmotnoprávne úkony (vrátane vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru) právneho predchodcu žalobcu svojim obsahom odporujú zákonu, a to § 53 ods. 9 a § 565 pre absenciu nezameniteľného uvedenia splátky, pre ktorú žalobca pristupuje k mimoriadnej splatnosti úveru a okolnosti za akých k tomu došlo, preto zároveň takýto nejednoznačný (neurčitý) právny úkon v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka nemôže mať žiadne právne následky, keďže neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie. K uvedenému odvolací súd dopĺňa, že keďže výzva pred zosplatnením (rovnako ani predčasné zosplatnenie pohľadávky) právnym predchodcom ako dodávateľom neobsahuje jednoznačné, jasné a určité nezameniteľné skutkové a právne odôvodnenie tak, aby spotrebiteľ, teda aj žalovaný, týmto úkonom porozumel a skutkový dej mal nezameniteľný, k platnému zosplatneniu úveru podľa § 39 Občianskeho zákonníka nedošlo, pretože podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. S ohľadom na uvedené neobstojí námietka žalobcu, že zo strany veriteľa nedošlo k porušeniu

žiadnej zákonnej povinnosti, ani nesúhlas so záverom, že by uplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka malo byť neplatným právnym úkonom.

35. K uvedenému v odseku 34 odvolací súd uvádza, že mu je známe, že v rozhodovacej praxi súdov nebol jednotný názor na to, či neuvedenie tejto splátky spôsobuje neurčitosť právneho úkonu predčasného zosplatnenia a následne jeho neplatnosť, alebo nie. Napríklad Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024 ustálil, že „v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný právny úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.“ Aj v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/15/2023 z 25.09.2024 Najvyšší súd SR dospel k záveru, že: „V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný právny úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.“ Obdobný názor vyjadril Najvyšší súd SR aj v rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo/188/2023 z 31.07.2024 a 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024.

36. Uvedená nejednotnosť bola vyriešená kolégiom Najvyššieho súdu SR, ktoré rozhodnutím č. 21 prijalo z Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022 právnu vetu (ktorá je publikovaná v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 3/2025) v znení: Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 OZ.)“

37. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na odsek 12 odôvodnenia citovaného uznesenia, v ktorom Najvyšší súd SR uviedol: „Vo vzťahu k prvému z uvádzaných aspektov (a k prvej trojici otázok z dovolania, ktoré boli v skutočnosti otázkou jedinou a ktorých/-ej/ podstatou s výnimkou naviazania na jednotlivé úkony v procese zosplatňovania úveru je, či žiadosť o jednorazové splatenie a/alebo upozornenie musí obsahovať aj identifikáciu splátky, pre omeškanie s ktorou má dôjsť k strate zodpovedajúcej výhody) totiž platí, že ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ spôsobuje v drvivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej OZ o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“

38. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie konštatuje, že pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru zákonným spôsobom, pohľadávka veriteľa nie je postupiteľná, nakoľko tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná, potom je postúpenie svojim obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a je neplatné podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi.

39. V zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu, alebo dohode s dlžníkom. Pre klientov banky v § 92 ods. 8 zákona o bankách sú ustanovené ďalšie špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené pre platné postúpenie pohľadávky banky na nebankový subjekt bez súhlasu klienta banky. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách je špeciálnou právnou úpravou k všeobecnej právnej úprave postúpenia v Občianskom zákonníku, ktorá má v zmysle zásady lex specialis derogat lege generali prednosť pred ustanoveniami Občianskeho

zákonníka. Ako vyplýva z § 92 ods. 8 zákona o bankách, súčasne sa na postúpenie bankovej pohľadávky uplatňujú pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase postúpenia pohľadávky, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Predpokladom nadobudnutia práv žalobcu k pohľadávke banky voči žalovanému v celom jej rozsahu ako bola vymedzená v zmluve o postúpení, t. j. pred termínom jej zmluvnej konečnej splatnosti, bolo teda riadne zosplatenie záväzku v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka za podmienok vyplývajúcich z § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch.

40. Postúpená pohľadávka v tu prejednávanvej veci bola pohľadávkou zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak v čase jej postúpenia (22.03.2019) na žalobcu nebol spotrebiteľský úver po konečnom termíne splatnosti (20.04.2024) ani sa pohľadávka nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. S poukazom na uvedené odvolací súd má zhodne ako aj súd prvej inštancie za to, že skutočnosť, že predmetný úver nebol platne zosplatený vylučuje platné postúpenie pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere veriteľom, ktorý je bankou, na nebankový subjekt, bez súhlasu dlžníka, pre nespĺnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (v spojení s § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch). V prípade nespĺnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt ide o postúpenie v rozpore so zákonom (zákon o bankách), kedy postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka je zakázané a takýto právny úkon je neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Teda odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že bolo preukázané, že zo strany postupcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ani § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

41. Námietka žalobcu, že je aktívne vecne legitimovaný v konaní, keď úver bol zosplatený v súlade so zákonom a následne bola platne postúpená splatná pohľadávka na žalobcu, a teda ak okresný súd dospel k opaku, tak vec nesprávne právne posúdil a nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, podľa odvolacieho súdu neobstojí, keďže zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka) a žalobca sa nestal postupníkom predmetnej pohľadávky. Správnym bol potom aj záver súdu prvej inštancie, že vzhľadom na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky nenadobudol žalobca predmetnú pohľadávkou, preto nie je aktívne vecne legitimovaný v predmetnom spore, z ktorého dôvodu súd prvej inštancie správne žalobu zamietol.

42. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, odvolací súd konštatuje, že v štandardnom sporovom konaní zodpovednosť za obsahové vymedzenie odvolania v plnej miere zaťažuje odvolateľa (v prejednávanom spore pôvodného žalobcu). Odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než stranou v odvolaní vznesených konkrétnych námietok. Odvolanie musí byť niektorou (prípadne viacerými) z uvedených väd odôvodnené (§ 363 CSP), čo znamená, že nestačí formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je potrebné ho identifikovať, t. j. v akom konkrétnom pochybení (vade, skutočnosti) odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu. Súd je viazaný využitými odvolacími dôvodmi, a to nielen nominálne, ale aj ak ide o odvolateľom použitú odvolaciu argumentáciu (konkrétne pochybenia, vytýkané súdu prvej inštancie v rámci daného odvolacieho dôvodu). Keďže žalobca označil odvolací dôvod len všeobecne, bez uvedenia odvolacích argumentov a vytýknutia konkrétnych pochybení súdu prvej inštancie, preto v tejto časti odvolania absentovalo jeho obsahové vymedzenie, čo vylučovalo možnosť ich prieskumu odvolacím súdom.

43. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia

súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

44. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

45. Vzhľadom na uvedené v odseku 41 odvolací súd nepovažoval za potrebné vyporiadať sa s argumentáciou žalobcu namietajúcou záver okresného súdu, že postupca zjavne nekonal s odbornou starostlivosťou, čím porušil predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch prvá veta, keď už správny záver okresného súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v kontexte neplatného zosplatnenia úveru, ktoré vylučuje platné postúpenie pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere veriteľom, ktorý je bankou, na nebankový subjekt, bez súhlasu dlžníka, pre nespĺnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (v spojení s § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch), odôvodňovalo zamietnutie žaloby v celom rozsahu.

46. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

47. V zmysle § 366 Civilného sporového poriadku, v odvolacom konaní nemožno uplatniť nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (teda v prvej inštancii nepredložené) iba v obmedzenom rozsahu a iba do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3).

48. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu v odvolaní, že právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.11.2017, odvolací súd konštatuje, že sa nejedná o novotu, keď neboli splnené zákonné predpoklady v zmysle § 366 CSP a preto ani nepostupoval podľa § 384 ods. 3 CSP.

49. Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil (keď nezistil naplnenie dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP), čo sa týkalo aj vecne správneho rozhodnutia o náhrade trov (prvoinštančného i predchádzajúceho odvolacieho) konania (nenapadnutého osobitnou odvolacou argumentáciou), keď odvolací súd nevidel v predmetnej veci dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce aplikáciu ust. § 257 CSP.

50. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

51. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

52. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

53. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

54. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní nečinný, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčíslil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

55. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

56. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo juris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalovanej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

57. Na základe uvedeného odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal.

58. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

59. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sporovej strany, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jej práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

60. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).